



Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-5 У. 9257/19
08.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Дамјаном Анђелковићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из Ниша, Страхинића Бана 3, ПЦ “Амбасадор”, локал 32, ради поништаја закључка тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-14/2019-01 од 22.04.2019. године, у предмету понављања управног поступка, у правној ствари престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 08.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-14/2019-01 од 22.04.2019. године и **РЕШАВА:**

II **ОДБАЦУЈЕ СЕ ЖАЛБА** тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-808/16-7 од 13.10.2016. године.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу А.А. из ...,, накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним закључком, донетим у извршењу пресуде Управног суда II-3 У. 6471/17 од 20.03.2019. године, одбачена је жалба тужиоца, бившег запосленог у Министарству унутрашњих послова, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-808/16-7 од 13.10.2016. године, због ненадлежности за одлучивање о истој. Наведеним решењем од 13.10.2016. године, одбијен је предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-3178/2006 од 24.11.2006. године, поднет од стране А.А., бившег запосленог у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи у Пироту, као неоснован.

Тужилац је поднео тужбу Управном суду 10.06.2019. године, којом оспорава законитост закључка туженог органа, због повреде правила поступка, наводећи да тужени орган није поступио по пресуди Суда, јер у оспореном решењу понавља незаконите ставове из претходног решења. Истиче да је поступио по поуци о правном леку која је дата у ожалбеном решењу првостепеног органа од 13.10.2016. године, због чега не може да сноси штетне последице и да његова жалба није могла бити одбачена због ненадлежности за одлучивање о истој, уз позивање на одредбе раније важећег Закона о полицији, како је то погрешно учињено оспореним закључком туженог органа, при чему тужени орган није применио одредбе Закона о општем управном поступку. С тога, предлаже да Суд тужбу уважи, поништи оспорени закључак и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање или да преиначи закључак тужене, те поништи првостепено решење, у целости, као незаконито и обавезе тужену да тужиоцу надокнади све трошкове управног спора, а према трошковнику опредељеном у тужби, за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 60.000,00 динара по АТ и за судске таксе за тужбу и одлуку по одмерењу Суда.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног закључка. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, невезано за наводе тужбе, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 245. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је да се предлог за понављање поступка странке предаје или шаље органу који је о предмету решавао у првом степену или органу који је донео коначно решење. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да о предлогу за понављање поступка решава орган који је донео коначно решење.

Одредбом члана 168. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС”, број 101/05), прописано је да полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос престаје и ако током његовог рада у Министарству настану безбедносне сметње из члана 111. овог закона због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су у време заснивања постојале. Ставом 2. истог члана закона, прописано је да у случају безбедносних сметњи из става 1. овог члана, решење о престанку радног односа полицијског службеника, односно другог запосленог доноси министар, на образложени предлог директора полиције, односно функционера у чијој надлежности је обављање одређених послова и задатака. Уз предлог се прилаже и безбедносна провера из члана 111. став 2. овог закона, као саставни део предлога. Ставом 3. истог члана закона, прописано је да жалба против решења из става 2. овог члана није допуштена, али се може покренути управни спор.

Из разлога датих у образложењу оспореног закључка произлази да је тужени орган поновним увидом у списе предмета, поступајући по пресуди овог суда II-3 У. 6471/17 од 20.03.2019. године, нашао да је ранијим решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-3178/2006 од 24.11.2006. године, жалиоцу престао радни однос са 30.11.2006. године, због безбедносних сметњи, на основу члана 168. став 2. Закона о полицији („Службени гласник РС”, број 101/05), као и да је дана 11.07.2016. године, жалилац поднео предлог за понављање поступка на основу члана 239. став 1. тачка 1, 2, 3. и 5. Закона о општем управном поступку. Тужена, с позивом на одредбе члана 172. став 1. тачка 2, члана 138. став 1. тачка 7. и члана 250. Закона о полицији, налази да се на опште право на изјављивање жалбе, рокове и допуштеноост жалбе на решење којим се одлучује о правима и дужностима полицијских службеника, непосредно, осим за посебности које су уређене Законом о полицији, примењује Закон о државним службеницима. Даље, у вези са тим, с позивом на одредбе члана 132. став 1. и 2. Закона о државним службеницима, налази да у складу са важећим одредбама Закона о полицији и Закона о државним службеницима, у поступку престанка радног односа због безбедоносних сметњи, жалба на наведено решење није као правно средство предвиђена, већ се може покренути управни спор пред судом. С тим у вези, тужена сматра да није надлежна да одлучује о жалбама, односно захтевима за заштиту права полицијских службеника у односу на она питања која су друкчије уређена посебним законом, конкретно у поступцима престанка радног односа због безбедоносних сметњи, посебно ако је посебним законом одређен као стварно надлежан орган за одлучивање поводом захтева за заштитом конкретног права, те се тужена не може сматрати другостепеним органом у наведеном поступку. Са наведених разлога, тужена је не упуштајући се у меритум ове управне ствари, применом члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), донела закључак о одбацивању жалбе због ненадлежности.

Имајући у виду да из списка и разлога датих у образложењу оспореног закључка произлази да је тужилац поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-3178/2006 од 24.11.2006. године, којим је тужиоцу престао радни однос са 30.11.2006. године, због безбедносних сметњи, на основу члана 168. став 2. Закона о полицији („Службени гласник РС”, број 101/05), односно у управној ствари у којој је, сагласно одредби члана 168. став 3. Закона о полицији, прописано једностепено решавање у управном поступку, по налажењу Суда, у истој управној ствари понављања поступка нема жалбе, јер нема другостепеног органа.

Како је тужени орган оспореним закључком одбацио жалбу због ненадлежности изјављену против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-808/16-7 од 13.10.2016. године, против ког решења није дозвољена жалба, Управни суд је, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, тужбу уважио и

поништио оспорени закључак, одлучујући као у ставу I диспозитива, а будући да природа ствари то дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке у пуној јурисдикцији, Суд је решио ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. истог Закона, тако што је жалбу одбацио, као недопуштену, основом одредбе члана 229. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), одлучујући као у ставу II диспозитива.

С обзиром да је у решењу Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-808/16-7 од 13.10.2016. године, дата погрешна поука о правном средству да се против овог решења може поднети жалба Жалбеној комисији Владе, преко Министарства унутрашњих послова-Сектора за људске ресурсе, Суд налази да због тога тужилац не може трпети штетне последице, па тужилац има право, сагласно одредби члана 18. став 1. Закона о управним споровима, да у року од 30 дана од дана достављања пресуде Управног суда, поднесе тужбу ради поништаја решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета Министра, 01 број 118-808/16-7 од 13.10.2016. године.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11,... и 87/18), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, применом Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12...37/21), одредио према непроцењивој вредности предмета спора за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, док је у преосталом делу по истом основу до траженог износа од 60.000,00 динара захтев тужиоца прекомеран, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94,... и 95/18), суд је одредио трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 17.870,00 динара, одлучујући као у ставу III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 08.04.2022. године, II-5 У. 9257/19

Записничар
Дамјан Анђелковић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

МН

Дејан Ђурић